

РЕШЕНИЕ

№ 9467

гр. София, 21.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Христина Христова, като разгледа дело номер **4259** по описа за **2024** година докладвано от съдия Зорница Дойчинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от началника на 06 РУ-СДВР, чрез процесуалния си представител юк А., срещу Решение № 1348/18.03.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 12127/2023 г. на СРС, 110 състав, с което е отменено НП № [ЕГН]/09.08.2023 г., издадено от началника на 06 РУ-СДВР, с което на ответника по касация Я. З. З., ЕГН [ЕГН], на основание чл. 80, т. 5 ЗБЛД, е наложена глоба в размер на 50,00 лв. за нарушение на чл. 6 ЗБЛД.

В касационната жалба са изложени съображения за неправилност на обжалвания съдебен акт поради нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила. Конкретно сочи, че неправилно районният съд е приел, че е налице непълнота в описанието на съставомерното поведение в АУАН и НП. Поддържа, че от събраните по делото писмени и гласни доказателства безспорно се установява извършването на описаното в АУАН и впоследствие пренесено в НП нарушение на чл. 6 ЗБЛД. Счита, че СРС е постановил процесното решение без да вземе предвид приложените по преписката доказателства. Моли за отмяна на решението на СРС и за потвърждаване на НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от ответника по касация адвокатско

възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът – Я. З. З., чрез процесуалния си представител адв. П., е представил отговор на касационната жалба, с който я оспорва като неоснователна, като излага подробни съображения за това. Претендира адвокатски хонорар на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата.

В съдебно заседание ответникът не се явява и неизпраща представител.

Чрез адв. П. е представил отговор на касационната жалба, с който оспорва същата като неоснователна. Излага съображения за правилност на съдебното решение.

В депозирана молба от адв. П. оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне.

Софийска градска прокуратура, в съдебно заседание се представлява от прокурор Х., която дава заключение за правилност решението на СРС и неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IX касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 18.07.2023 г., около 07:30 часа, в [населено място],[жк], на [улица]срещу № 2, при извършена полицейска проверка, Я. З. З. не представил документ за самоличност.

За констатираното нарушение бил съставен АУАН № [ЕГН]/18.07.2023 г., с който на З. било повдигнато административнонаказателно обвинение, квалифицирано като нарушение на чл. 6 ЗБЛД. АУАН е съставен в присъствието на нарушителя, предявен и връчен му лично на датата на съставянето му. АУАН е подписан без възражения.

В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН не е подадено възражение.

На основание съставения АУАН, началникът на 06 РУ-СДВР издал НП № [ЕГН]/09.08.2023 г., с което на ответника по касация – Я. З. З., на основание чл. 80, т. 5 ЗБЛД, е наложена глоба в размер на 50,00 лв. за нарушение на чл. 6 ЗБЛД. НП е връчено на З. лично на 16.08.2023 г.

По делото е представена заповед № 8121з-493/01.09.2014 г. на министъра на вътрешните работи, с която последният упълномощава полицейските органи от СДВР да съставят АУАН по ЗБЛД, а началниците на районни управления в СДВР – да издават НП по ЗБЛД.

За изясняване на фактическата обстановка СРС е събрал и гласни доказателства, като е разпитал актосъставителя и жалбоподателя З. (относно обстоятелствата, свързани с датата и мястото на извършената проверка и относно обстоятелството, че не е представен документ за самоличност при извършената проверка).

По делото е представена справка от РЦ тел. 112 – С. за постъпили обаждания на 18.07.2023 г. относно инцидент в [населено място],[жк], [улица]срещу № 2.

Въз основа на така описаната фактическа обстановка, СРС е постановил оспореното пред настоящия съд решение № 1348/18.03.2024 г. по н.а.х.д. № 12127/2023 г., с което е отменил НП № [ЕГН]/09.08.2023 г., издадено от началника на 06 РУ-СДВР, с което на ответника по касация Я. З. З., ЕГН [ЕГН], на основание чл. 80, т. 5 ЗБЛД, е наложена глоба в размер на 50,00 лв. за нарушение на чл. 6 ЗБЛД. СРС е приел, че административното нарушение не е доказано от обективна и субективна страна. Констатирал е нарушение на императивните разпоредби на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, изразяващо се в липса на пълно, ясно и точно описание на нарушението и

обстоятелствата, при които е извършено, довело до ограничаване правото на защита на санкционираното лице до степен да не може да разбере за какво точно нарушение е ангажирана отговорността му и как го е извършил. Въззивният съд е приел и, че ангажирането на отговорността на З. е необосновано и поради липсата на достатъчно доказателства относно установяването на самоличността му като лице, осъществило процесното деяние.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК.

При така установените факти, настоящият съдебен състав на АССГ достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е Решение № 1348/18.03.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 12127/2023 г. на СРС, 110 състав, с което е отменено НП № [ЕГН]/09.08.2023 г., издадено от началника на 06 РУ-СДВР, с което на ответника по касация Я. З. З., ЕГН [ЕГН], на основание чл. 80, т. 5 ЗБЛД, е наложена глоба в размер на 50,00 лв. за нарушение на чл. 6 ЗБЛД.

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН.

Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.

Като извърши служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка, решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена от Я. З. З. допустима жалба.

Касационната инстанция не споделя изводите на въззивния съд, мотивирали го да отмени НП. При правилно установена фактическа обстановка, СРС е достигнал до неправилен извод, че процесното НП е постановено при съществени процесуални нарушения, които са основание за отмяната му. Нарушението на императивната норма на чл. 6 ЗБЛД е безспорно установено. Според чл. 6 ЗБЛД гражданите са длъжни при поискване от компетентните длъжностни лица, определени със закон, да удостоверят своята самоличност. Според легалното определение, дадено в § 1, т. 1 от ДР на ЗБЛД „документ за самоличност“, по смисъла на закона, е удостоверяващ документ, издаден от компетентните органи на Република България с цел индивидуална идентификация на българските и чуждестранните граждани. Според чл. 13, ал. 1 – 3 ЗБЛД (в редакцията към датата на извършване на нарушението), на българските граждани се издават документи за самоличност, представляващи лична карта, паспорт, дипломатически паспорт, служебен паспорт, моряшки паспорт, военна карта за самоличност, свидетелство за управление на моторно превозно средство, временна карта за самоличност, заместваща личната карта, както и заместващите паспорта временен паспорт, служебен открит лист за преминаване на границата и временен паспорт за окончателно напускане на Република България. От своя страна, разпоредбата на чл. 13, ал. 4 ЗБЛД предвижда, че самоличността на българския гражданин може да бъде удостоверена с който и да е от документите по ал. 1 – ал. 3 на посочената норма. Непредставянето на един от изброените документи за

самоличност представлява нарушение на чл. 6 ЗБЛД.

Съгласно нормата на чл. 70 ЗМВР, полицейските органи могат да извършват проверки за установяване самоличността на лице, за което има данни, че е извършило престъпление или друго нарушение на обществения ред; когато това е необходимо за разкриване или разследване на престъпления и при образуване на административнонаказателно производство; при осъществяване на контрол по редовността на документите за самоличност и пребиваване в страната; на контролен пункт, организиран от полицейските органи и по искане на друг държавен орган за оказване на съдействие при условия и по ред, предвидени в закон. Разпоредбата на чл. 6 ЗБЛД от своя страна изисква гражданите да представят някой от изброените в чл. 13 ЗБЛД документи във всички случаи, когато това е поискано от компетентните длъжностни лица, а не само в хипотезите на чл. 70, ал. 1 ЗМВР.

Следва да се отбележи, че в случая ответникът по касация е наказан, защото не е удостоверил самоличността си, след като това е поискано от компетентен орган – полицаи при 06 РУ-СДВР. З. е бил длъжен да удостовери своята самоличност посредством представяне на документ за самоличност пред съответните компетентни органи при поискване от тяхна страна. Посочената разпоредба на чл. 6 ЗБЛД въздига в задължение на гражданите да удостоверяват своята самоличност при поискване от компетентните длъжностни лица, а това следва да стане само с валиден документ за самоличност. Това задължение не отпада въпреки разпоредбата на чл. 70, ал. 2 ЗМВР, съгласно която установяването на самоличността от полицейските органи се извършва чрез представяне на документ за самоличност на лицето, сведения на граждани с установена самоличност, които познават лицето, или по друг начин, годен за събиране на достоверни данни. Следователно, дори и самоличността на ответника по касация да е установена, то нарушението на чл. 6 ЗБЛД е било извършено към момента на непредставяне на документите. Изпълнението на задълженията на служители на СДВР за установяване на самоличността на лицата по ЗМВР не води до отпадане на задължението на самите лица, въведено с разпоредбата на чл. 6 ЗБЛД. Всички действия на полицейските служители за установяване самоличността на З. са в отклонение от нормално предвиденото от законодателя развитие на обществените отношения в тази област, регулирана от ЗБЛД, водещи до ангажирането на служители на полицията с извършването им и в крайна сметка затруднява нормалното протичане и извършване на възложените от законодателя задължения на полицаите по опазване и охрана на обществения ред именно съгласно ЗМВР. Това не би било налице, ако документите на ответника по касация са били в него.

Поради изложеното, касационната инстанция приема, че административното нарушение е установено по категоричен и безспорен начин. Описаното в АУАН и в НП деяние се субсумира под фактическия състав на сочените като нарушени разпоредби, поради което съдът счита, че са налице елементите от състава на административното нарушение, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на наказаното лице по чл. 80, т. 5 във връзка с чл. 6 ЗБЛД.

По тези доводи и аргументи касационната инстанция приема, че съдебно решение № 1348/18.03.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 12127/2023 г. по описа на СРС е неправилно и като такова следва да бъде отменено.

По разноските:

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на

процесуалния му представител, на касатора се дължат разноски на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Като съобрази фактическата и правна сложност на делото, процесуалната активност на пълномощника – юрисконсулт при разглеждане на делото, обема и качеството на осъществената процесуална дейност, в полза на касатора следва да се присъдят разноски в размер на 80,00 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, IX касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение Решение № 1348/18.03.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 12127/2023 г. на СРС, 110 състав И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № [ЕГН]/09.08.2023 г., издадено от началника на 06 РУ-СДВР, с което на Я. З. З., ЕГН [ЕГН], на основание чл. 80, т. 5 ЗБЛД, е наложена глоба в размер на 50,00 лв. за нарушение на чл. 6 ЗБЛД.

ОСЪЖДА Я. З. З., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80,00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.